

blemer, som er uacceptable, hvis vi ikke får dem løst.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg siger tak til ministrene for viljen til at svare på mine spørgsmål.

Jeg har ikke sagt, at Spanien har erklæret sig imod udvidelsen. Det, jeg har sagt, er, at det kan jo ikke ventes, at de sydeuropæiske lande vil acceptere en omfordeling af de midler, de får til-delt i øjeblikket, for at overflytte disse midler til Østeuropa. Det er det, jeg har sagt, og jeg har konstateret af ministerens svar, at den danske regering har altså ikke tænkt sig i forbindelse med regeringskonferencen at gøre en løsning af dette spørgsmål til en betingelse for Maastricht II, ligesom man heller ikke har tænkt sig at stille den betingelse, at det ikke må ende i det, jeg har kaldt den billige løsning. Disse spørgsmål udskyder regeringen til efter regeringskonferencen med risiko for – efter min opfattelse – at man tilbyder den danske befolkning at købe katten i sækken.

Jeg vil ikke gå ind i debatten om associeringsaftalen i dag. Det er en lang og kompliceret sag, og den må vi tage ved en anden lejlighed.

Så skal jeg blot slutte med at sige til økonomiministeren, at jeg er enig med ministeren i, at det er bedst at have orden i økonomien. Men jeg er bestemt ikke enig i, at det skal gøres på den måde, man foreskriver i ØMU'en, og jeg må desværre fastholde over for økonomiministeren, at det er en asocial måde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg forstår, at regeringen er enig i, at vi er nødt til at ændre på strukturfondene og reformere dem, og jeg vil spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren ikke er enig i, at det bliver lettere at reformere strukturfondene, hvis man har kvalificeret afstemning på det område. Og det andet spørgsmål, jeg stillede i første runde, var: Går regeringen ind for kvalificeret flertal på det pågældende område?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Svaret er ikke så enkelt, som det er at stille spørgsmålet. Det forholder sig jo sådan, at når det drejer sig om at tilrettelægge de finansielle retningslinjer for egne indtægter – som jo udgør en ramme for, hvad fondene kan råde over – kræver det enstemighed, og det bør det fortsat

gøre. Beslutninger om egne indtægter bør efter min mening kræve enstemighed. Derimod kan der ved tilrettelæggelsen af ordningerne være beslutninger om administration af strukturfondene, hvor der er god mening i at træffe beslutning med kvalificeret flertal, og det er ikke en tanke, regeringen er fremmed over for.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke alle ordførere for en, synes jeg, virkelig konstruktiv debat, og jeg håber ærlig talt, at regeringen også har opfattet det som værende en åbning for, at vi nu her i Folketinget måske kunne begynde at diskutere, hvad er det, der skal til, for at vi kan få udviklet den sikkerhedsstruktur i Europa.

Debatten har drejet sig om en lille del af de store, presserende problemer, vi står over for, nemlig strukturfondene. Som nogle har været inde på, kommer landbrugsfondene også ind sammen med hele den landbrugsreform, der er så nødvendig. Jeg har forståelse for, at det ikke skal være økonomiministeren, men måske snarere fødevarerministeren, der skal være med, når vi diskuterer landbrugsstrukturen og den landbrugsreform, der er så nødvendig, og så kan man jo glæde sig over, at ministeren i det mindste er til stede i salen.

Jeg erindrer, at ministeren har lovet mig den debat ca. hver fjerde måned eller hvert halve år gennem de sidste 3-4 år. Men vi har endnu ikke haft debatten, så jeg er bange for, at vi er nødt til at tage den på samme måde, som vi har gjort i dag med strukturfondene, fordi der er nogle ministre, som ikke rigtig synes, der er nogen grund til at diskutere, hvad det er, Danmark vil gøre, og hvordan Danmark vil prøve på at præge Europas fremtid. Men det er på høje tid.

Der er nogle, der siger, at det er ved at være på tide, vi diskuterer strukturfondene. Men det er faktisk på høje tid, og jeg tror i virkeligheden, at det efter dagens debat er gået op for alle, at vi måske er ved at nærme os sidste øjeblik.

Det kan selvfølgelig glæde mig, at så mange har erkendt, at vi skal have ændringer i strukturfondene, og at en revision er nødvendig; der er faktisk ikke nogen, der har modsagt det. Men der er ikke kommet så forfærdelig meget ud af det, og derfor vil jeg håbe, at regeringen nu vil samle alle de gode bemærkninger sammen, indkalde til et møde og se, hvor langt vi i virkeligheden er kommet, og hvor langt vi er enige, for vi er enige langt længere, end nogen måske i virkeligheden havde drømt om.